

Denizin Mavisi

– bymancar · 01 Ağustos 2013

Seni ben sevdim kadın! İstanbul'un en mavisine sakladığında aşlarını, gizli kalmış yanlarını sevdim. Ben kırmızıyı da sende sevdim en yalın haliyle

Mesela denizin kokusunu...

Bu gece tüm sözlerim ifşada. Metrobüsler bir başka akıyor yokluğuna bu gece, taksiler gece tarifesi ni ikiye katlamış saat tam on ikiyi vurduğunda. Tüm meyhaneler erken kapatmış bu gece. Tarumar yanlarımdan düşen, kilit kuşanan dillerden kurtuluş zaferim! Ömrüne ömrümü koyduğum, Güzel gözlerine kurban kesildiğim güzel! Ayalarımı yüzüme çarparken bir bayram sabahında su misali, yıkanan gözlerimin mavisinden kopan güneş giymiş aydınlık.

Anlasana kadın!

Şehir bu gece sana ağlıyor şarkılarını ve bana sitem de tüm hatıralar. Küfrediyorum susuyorum, ağlıyorum susuyorum. İsyân ediyor durmuyorum! Şimdi şaraba yatırılıyor gözlerim bitter tadında ve bütün ölümleri tek bir doğuma kilitlediğim yalnızlık... İçtiğim kadehteki diğer dudak izisin sen. Gittiğim yollarda bir mola verişimdi suskunluğun ve tüm dillerdeki gizli kalmış, söylenememiş duyguların çözülemeyen denklemiydin sen. İki ruh, bir bedene kilitlenmeden, anahtarı kaybolmaya hazırlanırken bir boğazda.. iki yakanın bir araya gelme ihtimali gibiydi her şey. İçimin kırmızı yanından koptuğu an gibiydin. Şimdi siya bürünmüş hüzün karası yüreğimin aydınlanma zamanı. Koparılan meyvelerin çekirdeğinden yetişme zamanı. Bir tohum gibi, yeniden fidan olma zamanı. Zaman bu zaman...

Yeniden hoş geldin dünyam!

Hoş geldin kalbimin sessiz gecesi, hoş geldin ikramına sunulan yüreğimin şehri.

Hoş geldin...

İsmail Mancar /Dört Mayıs İki Bin On Üç / Denizin Mavisi